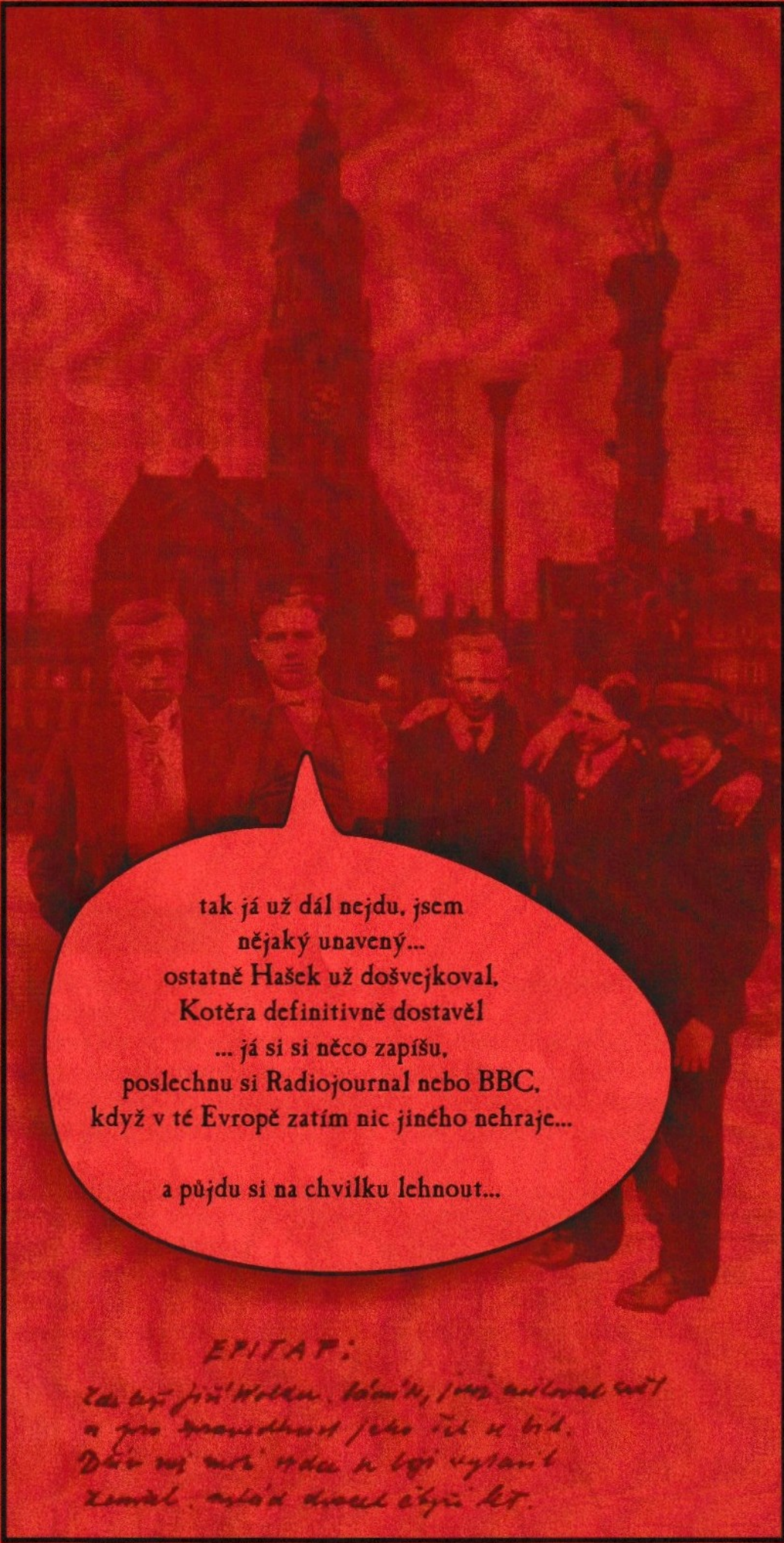


Lišíkov⁵ vídění

ZPRAVODAJ WP 2010 ze dne 19.června

53. ročník festivalu poezie WP



tak já už dál nejdu, jsem
nějaký unavený...
ostatně Hašek už došvejkoval,
Kotěra definitivně dostavěl
... já si si něco zapíšu,
poslechnu si Radiojournal nebo BBC,
když v té Evropě zatím nic jiného nehraje...
a půjdu si na chvílku lehnout...

EPITAF:

*Zde byl Jiří Holan, básník, jímž ovládal svět
a pro grandeur jakoby šel se brát.
Děv noj máj v dáce se bři vyhlant
zeměl, ostod dvoct čyja let.*

53. ročník festivalu poezie

pořádá
Město Prostějov, Městský úřad Prostějov, odbor školství a kultury, oddělení
DUHA - Kulturní klub u hradeb, **NIPOS ARTAMA** Praha,
pod záštitou **hejtmana** Olomouckého kraje Martina Tesaříka
a **starosty** města Prostějova Jana Tesaře,
za finanční podpory Ministerstva kultury, Olomouckého kraje, společnosti **TK Plus**,
ve spolupráci s **Městským divadlem** v Prostějově
a společností **GAUDEAMUS** o.p.s. při Gymnáziu Jiřího Wolкера v Prostějově.



Obsah

Wolkrůvodník	/1
Povídání s... Pavlem Drmolou	/2
Šunen Romale - ohlédnutí	/3
Ó, hlasy organizátorů	/4
Hodnocení divadla poezie (Na poslední chvíli)	/5
Hodnocení divadla poezie (Aurinkot)	/6
Hodnocení divadla poezie (Kühlschränke)	/7
Hodnocení divadla poezie (ŠachTA)	/8
Život na zámku	/9
Fotoreport	/10
Dneska se bude básnit všude	/11
Koktejl	/12

Kontakt:

alice.gregusova@prostejov.eu
martina.drmolova@prostejov.eu
Duha - Školní 4, Prostějov
www.klubduha.cz/wp

Redakce:

jirikovovideni2010@seznam.cz

Wolkrův prostějov

Michal Marek, šéfredaktor

Klára Valentová, redaktorka (Život na zámku)

Michaela Čásková, redaktorka (divadla poezie)

Pavčina Surmová, redaktorka (Ankety)

Lenka Sovíková, redaktorka (Koktejl)

Jiří Žák, infoservis

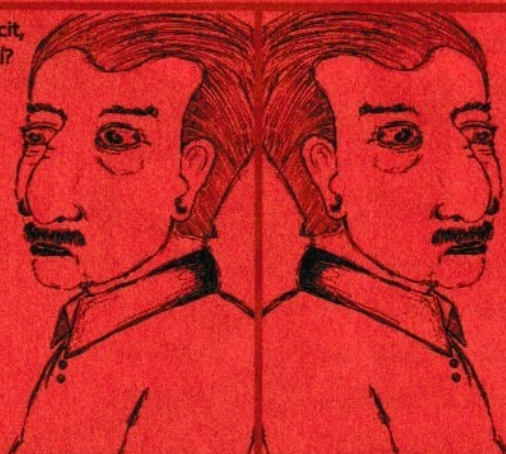
Jakub Haluza, korektor

Magdalena Jansová, grafička

Bob Pacholík, fotograf

Náklad 300 výtisků

Taky míváte někdy pocit,
že za váma někdo stojí?



Buďte rádi.



Wolkrůvodník...



Závěrečný úvodník

„Rozbil jsem kladivem tuto stěnu, pojd' se mnou rozbít ostatní, má milá!“

Jiří Wolker, Balada o ženě, Bohu a muži

Síla... Okamžiku. Prožitku. Úsměvu. Hromu. Slova. Gesta. Pohledu. Hudby. Myšlenky. Síla poezie. Síla lásky. Síla Tebe. Je osmnáctého června, dva tisíce a deset let po Kristu. Do závěru letošního ročníku festivalu poezie Wolkrův Prostějov zbývají hodiny. Každým slovem, které právě čtete, se posunujete o kousek blíže jeho konci. Já vím, taky mě to štve. Ale co naděláme, budeme si holt muset zase rok počkat. Ale aspoň se máme na co těšit.

Pokuste se tedy užít si ten poslední den naplno. Projděte se za ukecaným trakařem, zajděte si na sobotní divadla, nenechte si ujít závěrečný večer v pět v Duze a pak už si jen užívejte naposledy zámku. Vychutnejte si tu sílu až do konce a příští rok se vraťte pro další „nášup“.

Michal Marek

Redakční epic fail

Včera ráno vzal šéfredaktor červené číslo a začal listovat odzadu. Než se dostal na první stránku s okatým úvodníkem, měl už barvu obálky a oči vykulené jako nártoun* v poslední fázi polární noci. Tak jen to nejpodstatnější...

Po **deváté stránce** se zmateně potácelo haiku v závorce, pak si únavou lehlo pod ruskou višňovou marmeládu, kde spí dodnes. Ze **šesté stránky** svévolně odešlo „e“. Již jsme vyhlásili pátrání, jeho popis byl rozeslán na všechny policejní stanice v Olomouckém kraji, takže pokud vypadáte podobně, počítejte s namátkovými kontrolami občanského průkazu. Na stejné stránce však došlo k podstatně větší tragédii, kdy **míra múzy** přesáhla snesitelnou hranici. To bylo ostudné a my se Haně Kofránkové omlouváme.

Rozhovor na **stránkách dva a tři** byl pak opravdovým slumem tiskařských šotků. Ondra Mrázek opravdu není ujetý na ruské poezii. Šotci také z jedné věty ukradli písmeno „t“, zřejmě jim připomínalo fajku.

Když se šéfredaktor pročetl až ke větě „Zpíval tu třeba Jarek Nohavice...“, bylo mu už dávno jasné, že je v tom namočený až po nohavici. Korektor byl pro výstrahu celý den pověšen na haluzi jednoho stromu ve Smetanových sadech a musel za trest hluchému Smetanovi předčítat opravené červené číslo pořád dokola.

Ctěným čtenářům dlužíme také jméno autora komiksu na vnitřní straně obálky. Takže si piště: kreslí David Bartoš, píše JanMa

*Nártoun / Tarsius je vyšší primát (i když vyšší... měří jen 10 až 18 cm), který má tak veliké oči, že vidí i ve tmě.

Pro více informací **[klikněte sem](#)**



Povídání s ... Pavlem Drmolou



Pavel Drmola

Narodil se 13. února 1970 v Prostějově. Vystudoval Vysokou školu elektrotechnického směru v Liptovském Mikuláši. Celou dobu pracoval v oblasti informačních technologií jak na Slovensku, tak i v Prostějově i jako osoba samostatně výdělečně činná. Celoživotním koníčkem je neprofesionální divadlo, kterému se věnuje od svých 10 let. V současné době působí aktivně v divadelní společnosti Moje divadlo a Historia.

V roce 1998 zvolen členem Zastupitelstva města Prostějova, od roku 2002 členem Rady města Prostějova od roku 2006 místostarostou města Prostějova. Je ženatý, otec dvojčátek Emy a Matěje.

Jak se vám líbí průběh letošního WP?

Během týdne, kdy prohlídka probíhá, město ožije. Festival má co divákům nabídnout. Už po několikáté do Prostějova přijelo pouliční divadlo Kvelb, které opět sklídilo úspěch. Celý průběh festivalu jsem si užíval.

Jakou pozici zastává Wolkruv Prostějov v rámci kulturních aktivit podporovaných městem?

Wolkruv Prostějov je jednou ze tří takzvaných vlajkových lodí, spolu s Prostějovským létem a Hanáckými slavnostmi.

Která část WP je pro Vás nejzajímavější?

Nejvíce jsem si užíval atmosféru nočního prostějovského zámku. Třešničkou na dortu je dnešní závěrečný večer, kde se předají ceny festivalu. Obohacením byla i čtyři divadla poezie, která přijela jako hosté Wolkrova Prostějova.

Byl zámek vždycky spjatý s Wolkrovým Prostějovem?

Nebyl. Letos je to potřetí, kdy se na jeho nádvoří odehrává doprovodný program k festivalu Wolkrova Prostějova. Já jsem za to rád, že se tento nápad mohl zrealizovat, protože ne všichni čtou poezii a mají k ní vztah. Navíc díky zámku je WP víc vidět. Rok od roku se snažíme udělat program zámku pestřejší. A myslím, že se nám to daří. Rok co rok je na zámeckém nádvoří víc mladých lidí, kteří se tu baví, tancují, poslouchají dobrou muziku. Dříve to bylo tak, že se lidé rozutekli po hospodách, nebylo místo, kde by program pokračoval. Dnes už tu možnost mají.

Sám jste aktivní divadelník. Zúčastnil jste se někdy WP nebo podobného festivalu?

Soubor Moje divadlo, kde hraji, se přímo Wolkrova Prostějova nezúčastnil. Zahráli jsme si jen na oblastních přehlídkách, například v Kojetíně a ve Slavičíně. Před časem jsem si jako host divadelního souboru ZUŠ vedeného Hankou Kotyzovou zahrál v celostátním kole přehlídky Popelka v Rakovníku. Soutěžili jsme s pohádkou Kolo se zlatými ráfky od Zdeňka Svěráka.

Jak jste se vlastně dostal na prkna, která znamenají svět?

Ve třetí třídě jsem začal chodit do Lidové školy umění, dnešní ZUŠ, kde jsem absolvoval dva cykly. Povedlo se nám založit divadelní spolek Historia, který funguje dodnes. Vedle toho vzniklo Moje divadlo, kde se hrají komedie, skeče a kabarety.

Jaký je Váš vztah k poezii? Kteří básníci patří k Vaším nejoblíbenějším?

(smích) Zmínil bych snad jen Jiřího Žáčka.

Studoval jste na Slovensku. Myslíte si, že jsou Slováci poetičtější národ než Češi?

Jestli jsou Slováci poetičtější národ než my? To opravdu netuším. Za sedm let mého působení na Slovensku jsem si našel spoustu dobrých kamarádů. Musím přiznat, že jsme se o poezii moc nezajímali. Řešili jsme v té době mnohem prozaičtější záležitosti běžného života. (smích)

Jsou si v něčem divadlo a politika podobné?

Ano. Snažíte si získat přízeň voličů nebo diváků. Některé své kroky, jednání musíte dobře režírně připravit, pro svůj záměr získat příznivce, mít sílu jej zrealizovat a nakonec i mediálně prodat. Jediným rozdílem je, že v divadle vám diváci zatleskají, ale v politice to je nevděčná záležitost.

Děkuji za rozhovor.

Michal Marek



Šunen Romale – ohlédnutí

Když se do něčeho pustí **Bára Hrzánová** s režisérkou **Hanou Kofránkovou** (Všechno nebo nic, Heda Gablerová), je jen malá šance, že by to mohlo dopadnout špatně. Když se k ní přidá ještě Jana Boušková, zvolí si za téma romskou kulturu a přizvou si na pomoc romského hudebníka **Mária Biháryho**, je úspěch téměř zaručen. Návštěvníci Wolkrova Prostějova se o tom mohli přesvědčit ve středu v podvečer.

Představení Šunen Romale – Poslyšte, Romové pražského divadla Viola by se dalo nazvat vrcholem doprovodného programu Wolkrova Prostějova. Není divu – jména obou hereček, které v tomto počínu zazářily, dokážou přitáhnout pozornost diváků už mnoho let. Jejich herecký koncert je totiž zárukou dobré zábavy, kterou si jen málokdo nechá ujít.

Sál DUHY byl nácpan k prasknutí. Diváci si zvědavě prohlíželi uspořádání scény, kterému vévodil oprýskaný stůl se dvěma židlemi, klavír a dřevotřísková stěna s poličkami na hrníčky a fotky „jakési bílé ženské“. Po chvíli napjatého očekávání se sálem rozezněla píseň Ma dža ňikhaj a u dveří pro publikum se objevili hlavní protagonisté. **Bára Hrzánová** pomohla **Máriovi** usadit se ke klavíru a společně s **Janou Bouškovou** usedla ke stolu. A pustily se do vyprávění. Divákům střídavě odhalovaly romské pohádky a pověsti, prokládané jímavými písněmi a básněmi. Při písních, ve kterých vyzníval magický hlas **Mária Biháryho**, si diváci potěšeně podupávali do rytmu, někteří měli opravdovou chuť vyskočit a tančit.

Po dobu dvakrát čtyřicet pět minut herci opakovaně vyvolávali v publiku výbuchy smíchu, a když skončili, vysloužili si desetiminutové ovace. Lidé vycházeli ze sálu s úsměvem na rtech, mnozí i se slzami v očích. Povšimli si totiž napůl skrytého odkazu, který do hry tvůrci obratně zakomponovali, a který mohou pochopit jen ti, jenž trochu znají hudební minulost **Mária Biháryho**. Každopádně si každý z představení odnesl neobyčejný zážitek.

Šunen Romale je o Romech. O jejich strachu, hrdosti; o tom, jak přišli k označení „cikáni“; o jejich hudbě a příbězích. Je taky o odkazu romské kultury. O lidech, kteří jsou bez jakýchkoliv předsudků schopní užívat si krásy této kultury naplno. Je o Bohu, potopě světa, rodinné soudržnosti. A o Zuzaně Navarové.



Ó, hlasy organizátorů ...

Do dnešní, poslední ankety jsem se nemohla pověsit na nikoho jiného, než na organizátory a hostesky. Vytrvale jsem je zdržovala od práce s otázkou:

„Co byl pro vás nejlepší/nejvtipnější zážitek z letošního Wolkrova Prostějova?“

Jenom doufám, že si pořádně rozmysleli odpověď.

„Nejlepším zážitkem byl asi středeční večer na zámku. Lidi totiž nosí jenom kartičky, ale nenosí poeťáky, tak jsme si je všechny brali stranou a oni museli říct název semináře a zrecitovat nějakou básničku – teprve potom byli vpuštěni na nádvoří. Básnili nám např. Kryštof Bartoš, Vladimír Benderski, Tereza Slámová a zastavili jsme i pana Mrázka, kterého jsme nevpustili na novinářský průkaz a ten si to fakt dával.“

Tomáš Šperka



„Můj nejlepší zážitek je asi vystoupení Terezy Slámové, která recitovala Jak život chodže od Jiřího Macháčka. Moc se mi líbilo její zpracování a pojetí, vážně moc pěkné.“

Petra Lukelová



„Nejlepší zážitek...? Asi z představení Lidé jsou spokojeni, dále představení Čekárna, Šunen Romale a i když to nebylo úplně ideální, líbila se mi i včerejší Slam poetry.“

Daniel Razím



„Když se organizuje nějaká taková akce, tak ani člověk nic humorného nevnímá. Mým největším zážitkem je to, že do teď všechno klapě tak, jak má a že spolu všichni dobře spolupracujeme.“

Martina Drmolová



„Zážitků bylo hrozně moc, protože jsme byli skvělá parta a byla sranda. Nejlepší zážitky byly se členem divadla Na poslední chvíli. Hodně se mi líbilo vystoupení Něco mezi na zámku a jedním z nejlepších zážitků bylo posezení v parku v trávě, se zmrzlinou a Martinou Drmolovou.“

Marie Šťastná



„Mně se moc líbilo vystoupení divadla Prkno. A mezi nejlepší zážitky asi můžu zařadit večery na zámku. Opravdu nás bavilo, co všichni lidé byli schopni udělat, aby se dovnitř dostali bez placení. Například měli na krku pouze šňůrky a předstírali, že pod trikem mají poeťáka, nebo se snažili k někomu tulin jako doprovod.“

Radka Kachramanová



Všichni se chtějí dostat do Loveberry...

... ale komu se to podaří? Karolína, hlavní postava inscenace Čekárna souboru Na poslední chvíli (text A. Berkové), jako by byla předurčena uvíznout ve veškeré smůle a neštěstí, kterou jen lze v životě potkat, a uvízne i v čekárně nočního nádraží. Její snová cesta vzpomínkami s Průvodčím připomene možná i cestu Poutníka a Vševěda z Komenského Labyrintu. I tady je všechno jinak, než by si hrdinka přála. A zase je sama, a zdá se, že stejně jsou na tom i všichni kolem: tatínek a maminka, kteří ji obtížili svým trápením a svými ambicemi a poslali ji do světa, aby jim dělala radost, i snaživé holčičky agresivně usilující o jediného, tudíž nedostatkového Muže, i staré ženy, které život investovaly do zavařování a uklízení, aniž snad kdy byly mladé, natož šťastné, i muži lepící Karlštejn ze sirek...

Na absurdních konkrétnostech vybudovaný jazykový humor předlohy, stejně jako rychlý a různorodě proměnlivý sled jevištních nápadů skeptickou, ba depresivní výpověď představení oživí, ale neulehčí. Vše spěje snad až příliš neodvratně k závěrečnému obrazu čekárny na konečné, odkud už nic nepojede. Teprve teď jako by ztroskotanci, znehybnění zde na své cestě, nesměle zkoušeli první gesta vzájemnosti: jedna paní Karolíně uvolní místo na lavičce, druhá jí nabídne naloženou okurku – ze sklenice, kterou v síťovce vláčí od prvního obrazu, a okurky tady zafungují jako jeden z detailů provazujících dílčí motivy v celek. Na rozdíl od loňských a předloňských zbytečně zavařených kompotů tahle okurka neskončí na kompostu... Je to pro katarzi, či alespoň maličkou naději, málo, nebo dost?

Něco paradoxů na konec: soubor zjevně vitálních a optimistických studentů se s inscenací sžívá, ba je jim v ní dobře. A myslím řada diváků, stejně jako já, vidí život jinak a představení nám přesto udělalo radost.

Lenka Chytilová, členka poroty divadel poezie

Zeptali jsme se diváků...

Jaké jsou vaše bezprostřední dojmy z právě zhlédnutého představení?

„Představení jsem už jednou viděla a musím říct, že soubor opět neklamal. Celé to mělo nápad. Podle mě tu ještě nic takového nebylo.“

„Celý to bylo hezký. Ubíhalo to a hlavně to mělo děj.“

„Nevím, jaká bude kritika poroty, ale mně se to jako laikovi líbilo moc.“

„Mně se to líbilo moc. Ze začátku jsem místy nechápala, ale potom jsem se zorientovala. Líbilo se mi, jak pracovali s rekvizitami.“

„Bylo tam dost výborných nápadů. Super!“

„Dobré herecké výkony. Vadilo mi jen, že to bylo trochu depresivní.“

„Čekala jsem od toho víc. Čekána je druhé představení, které jsem zatím viděla. Včerejší divadlo (Lidé jsou spokojeni) bylo lepší.“

„Líbilo se mi to dost, ale nemůžu říct nejvíc. Hodilo mě to do stísněné nálady. Pochválila bych herecký výkon hlavní aktérky.“

„Mně se to líbilo, ale je mi z toho smutno. Přijde mi to od děvčátek strašně pesimistické.“

„Myslím, že se jim to povedlo. Dobré nápady, celkově dobře zpracované.“

A na závěr otázka pro členku souboru...

Jak jsi spokojená s dnešní reprízou představení Čekárna?

„Sice tam byly nějaké chybičky, ale všichni z toho máme celkově dobrý pocit. Hlavně jsme nadšení, že jsme poprvé na „Wolkráči“.“ (usmívá se)



Hodnocení... divadla poezie

Aurinkot, Čarodějné jaro

Čarodějné jaro se záskokem

„Největší ohlas způsobil příchod DR coby „záskoka“ za nemocného herce Aurinkotu. Takové věci se na divadla stávají a zaplaťbůh za to. Jiná věc je, zda inscenace Bradburyho textu nabídla takový zážitek, který by zmíněný vstup překonal. Přiznávám, že v mé mysli spíše otevřela některé problémy, jež se při inscenování podobných pohádkově imaginativních předloh vyskytují často. Aurinkot zvolil jako základní scénografický znak bílé plátno, jemuž hned v úvodu přisuzuje význam kouzla, onoho jiného světa, z něhož vychází Cecy. Když má však potom toto plátno označovat jiné významy, např. drožku, dochází k matení a znakový systém přestává fungovat. Úspěch inscenování tohoto textu však spočívá zejména v tom, jak si tvůrci poradí se situací, kdy Cecy vstupuje do dívky Ann, ovlivňuje ji a vlastně jí manipuluje. Protože se chce skrze ni zamilovat. Představitelka Cecy, bezesporu talentovaná a schopná naplnit touhu a přání Cecy uvěřitelně, zůstává však na jevišti v tomto úsilí osamocená. Hledíme na Ann v okamžicích, kdy ji Cecy ovlivňuje, dokonce jedná za ni (???) a vidíme herečku bezradnou, neví, neumí si poradit, kým teď je. Není živou bytostí, jež říká věty, které nechce, jež je vlečena nechtěnou náповědou do vztahu, který dávno odmítla. Onen dramatický spár a divadelní příležitost zůstaly nevyužity. Tohle si soubor nevyřešil, Ann v těch chvílích jakoby nebyla, je bez výrazu, bez vztahu k tomu, co se děje. Tím ale mizí veškeré kouzlo příběhu. Pak také nemůže vynít osvobození, jež Ann cítí, když ji Cecy opustí. Kouzlo imaginace, na něž si soubor evidentně dával záležet, sice vzniklo, ale nebylo dostatečným klíčem, který by nám divákům pomohl otevřít příběh o touze po lásce a o ceně svobody, kterou by bylo potřeba za tuto touhu zaplatit.“

František Zborník, člen poroty divadel poezie



Zeptali jsme se diváků...

Jaké jsou vaše bezprostřední dojmy z právě zhlédnutého představení?

„Líbilo se mi to. Trochu mě zaskočil konec. Myslela jsem si, že to bude ještě pokračovat.“

„Dan docela dobře hlavního hrdinu zastoupil. Očekávala jsem něco horšího. Měl na to jenom dvanáct hodin času. Popral se s tím skvěle. I výkon slečen byl dobrý. Hrozně se mi líbila práce s látkou, která plnila multifunkční roli.“

„Konkrétně tuto hru jsme hráli taky a byly jsme lepší. Potvrď mi to.“ Se smíchem se obrací na kamarádku, která záhy vysvětluje: „Nemůžu říct, jestli lepší. Nejdřív to musím vstřebat, abych mohla porovnávat. Je to zvláštní, když jsme to taky hráli. Měli jsme to zpracované úplně jinak... Ale zahráli to dobře. Oceňuji snahu kluka, který se to za tak krátkou dobu naučil.“

„Nenudila jsem se u toho. Bylo pořád na co se dívat. Povedlo se jim to.“

„Zdalo se mi, že kromě hlavní představitelky to herce nebavilo. Moc se mi to nelíbilo, nenabílo mě to žádnou energií. Celkový dojem byl průměrný.“

„Netroufnu si to hodnotit. Divadlu moc neholduji.“

„Bylo to dobré, ale myslela jsem si, že to bude pokračovat a že muž nakonec zjistí, že víla byla schovaná v ženě. Škoda, no. Ještě se mi líbilo, že se pan Dan obětoval a naučil se to.“

„Nepochopila jsem, jestli mělo být divadlo vážné nebo vtipné. Zda se lidi smáli jenom proto, že tam hrál Dan. Musím ale uznat, že je samozřejmě dobrý, když se to za tak krátkou dobu naučil.“

„Mně se líbil začátek, ale pak to ubylo na kvalitě, když neměli svého herce. Líbila se mi Cecy, hlavní hrdinka.“

„Chtěla bych to vidět v původním obsazení. Dneska z toho byla nakonec komedie a řekla bych, že to nebyl asi záměr.“

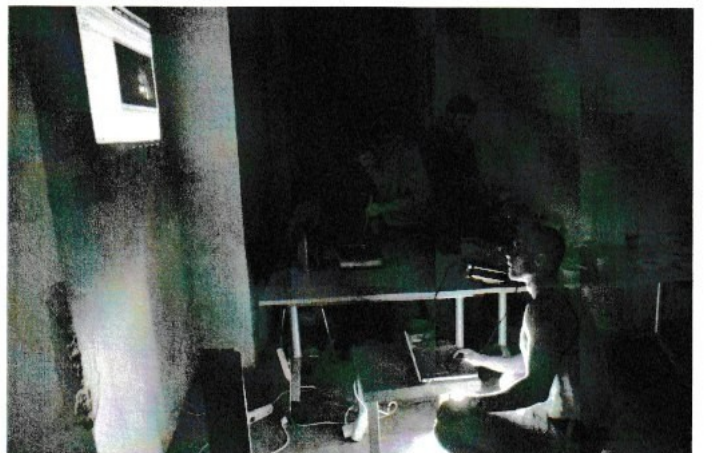
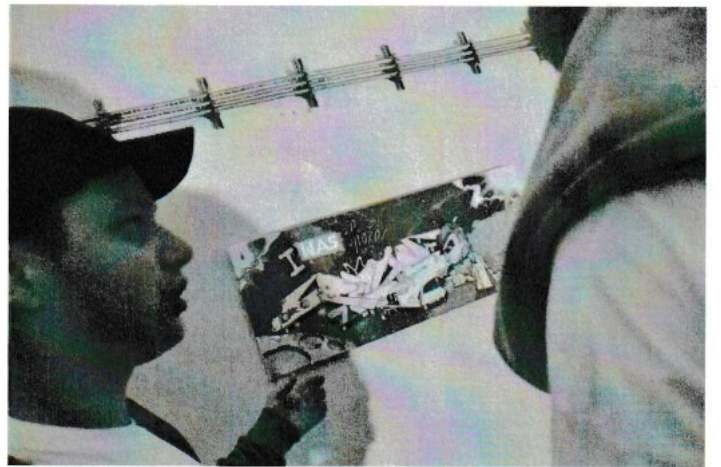
„Líbilo se mi to. Akorát ten pán je zřejmě známý, že? Takže my, kteří ho neznáme, jsme se nějak nechytali.“

„Divadlo se mi strašně moc líbilo. Bylo to zajímavě provedené. Zrzka to zahrála super. Bylo u ní vidět nadšení.“

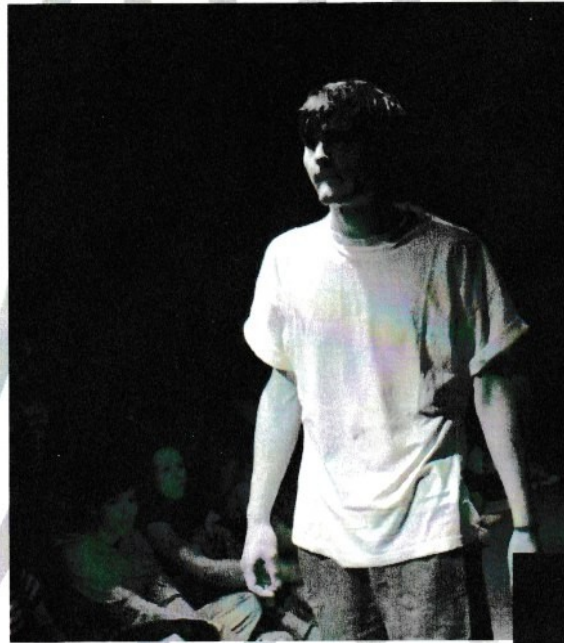
Na závěr otázka pro členku souboru...

Jak jsi spokojená s dnešní reprízou představení Čarodějné jaro?

Hrálo se nám opravdu dobře. Diváci byli moc milí. Dan nám strašně moc pomohl. Věnoval tomu spoustu času a my jsme mu za to moc vděčné a tímto Danovi děkujeme. Samozřejmě, že je to určitým způsobem odlišné, když to hraje jiný herec – to představení vždycky ovlivní. Ale jsme spokojení, že jsme si zahráli.

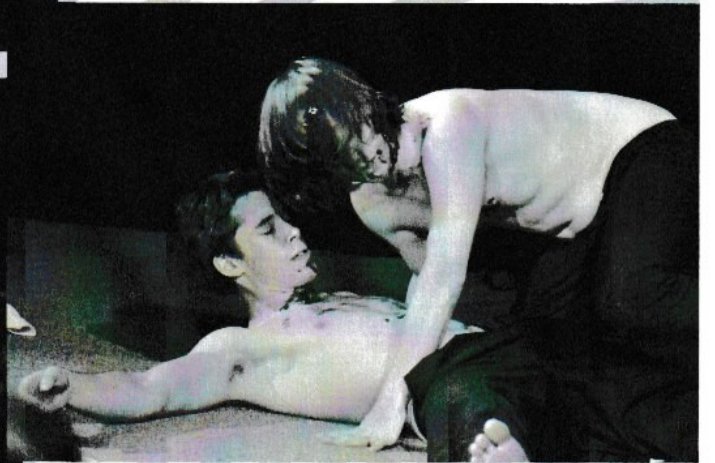
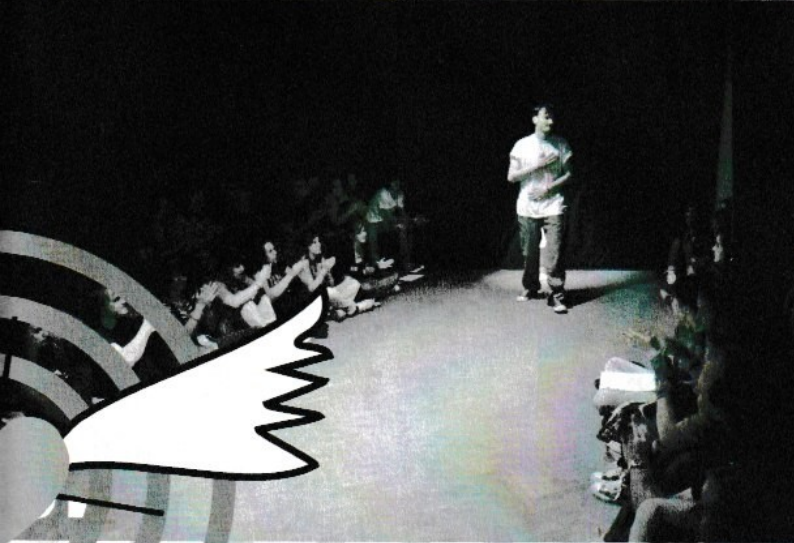
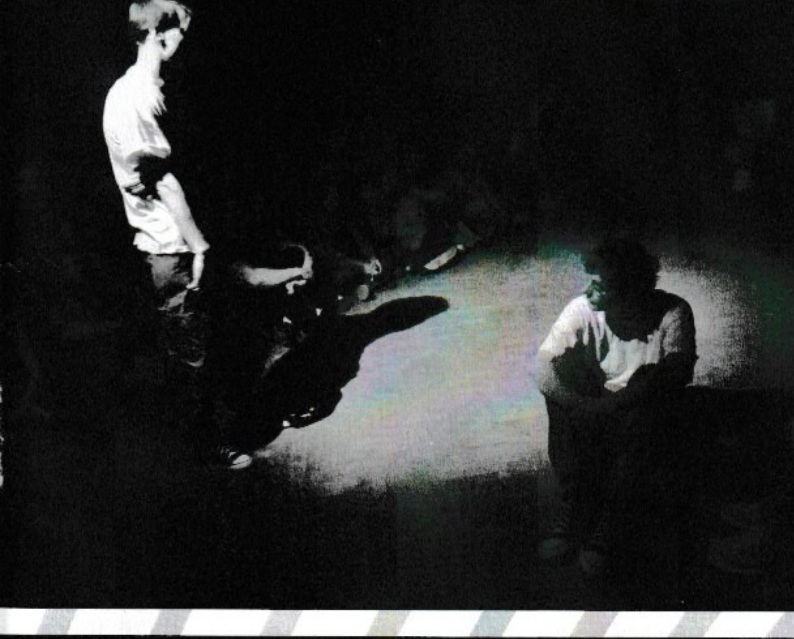


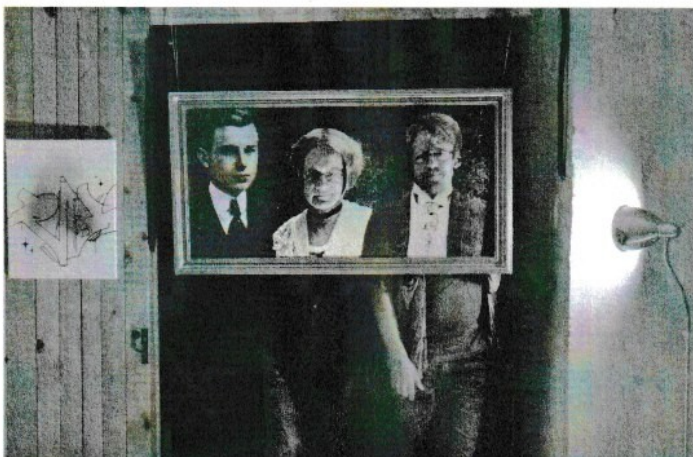
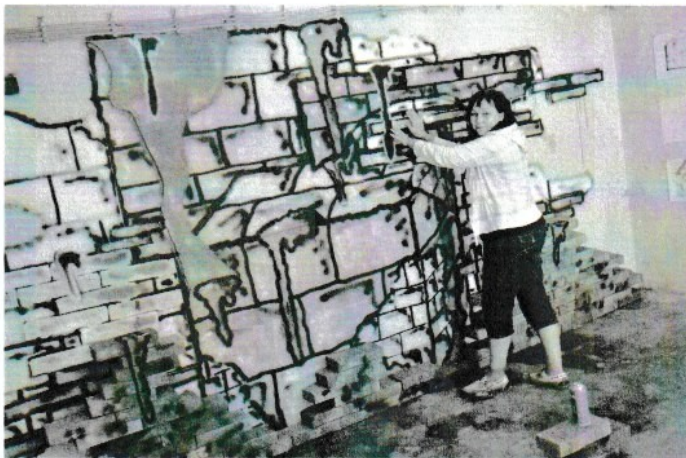
Fotoreport.....



Galerie ...

Galerie ...





Fotoreport.....

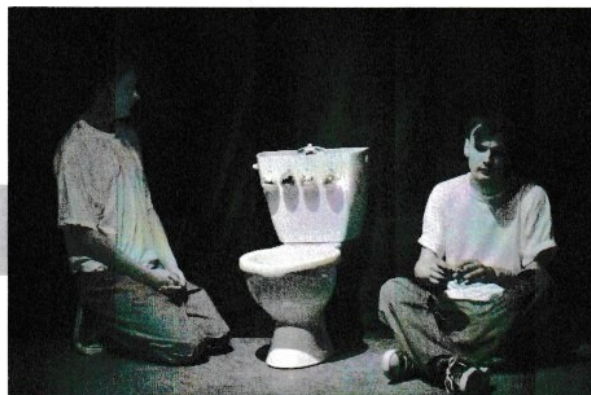
Kühlschränke, Žalář

Představení souboru Kühlschränke Žalář nás zavedlo prostřednictvím textů napsaných z vězení a ve vězení, do cely, kde jsou nuceni spolu žít dva naprosto rozdílní lidé. Počet autorů, z jejichž textů byl scénář sestaven, a jejich jména (Genet, Hejda, Wilde, de Sade, Verlaine, Zahradníček, Villon, Jirous a možná i další) některým z porotců naháněl strach, neb se obávali, že budou svědkem literárního masakru. Naštěstí se černé představy nenaplnily a my jsme prošli relativně silným příběhem dvou mužů, jejichž osudy, přístup k životu a přirozenost byly naprosto rozdílné, a přesto k sobě v uzavřeném prostoru kopky, cely, katru, basy, díry, muklovny... našli cestu vzájemného porozumění a úcty. Vzhledem k ostatním kvalitám představení nám může být líto, že se autorka scénáře, dramaturgyně a režisérka představení v jedné osobě nerozhodla k jasnějšímu definování žánru celé hry. Pokud by se mělo jednat o psychologické drama, pak by měl být věnován větší prostor proměně vztahu obou protagonistů a závěrečnému děsu Vězně č. 2 z odchodu z vězení. Pokud by se mělo jednat o zobecněnou výpověď pozměněného vnímání života a světa člověkem, který je manipulován a formován vězením, potom bychom čekali méně jasných odkazů na kriminály a procesy 50. let. Pokud bychom chtěli sledovat obecnější rovinu vztahu mezi disciplinací těla a myslí typickou pro moderní společnost od sedmnáctého století dále a její kontrapunkt sadistické iracionality, pak by se tento motiv musel objevovat častěji a více ústrojně. Přesto jsme shlédli představení přízračně zajímavé a – soudě dle reakcí diváků na rozborovém semináři – i velice inspirující. Nadějně byly i herecké výkony obou protagonistů. U jednoho z nich jsme ocenili jeho zvnitřnění role věřícího člověka, který se setká se zlem, na něž nebyl zcela připravený, u druhého zase, že se mu alespoň na okamžik podařilo odložit masku, a my jsme tak mohli zahlédnout vnímavého člověka v roli vnímavého a bezbranného mukla.

Radim Šíp, člen poroty divadel poezie

Zeptali jsme se diváků...

Jaké jsou Vaše bezprostřední dojmy z právě zhlédnutého představení?



„Měli to dobře udělané. Fakt se mi to líbilo.“

„Já tomu nerozumím. Nevím.“

„Líbilo se mi to, nicméně to občas bylo prvoplánový.“

„Mně se to každopádně moc líbilo.“

„Jsem trošku v šoku. Hodila jsem kuličku do VELMI LÍBILLO, ale příběh nebyl o ničem hezkém. Obdivuji chlapce. Výborný výkon.“

„Vůbec nevím, co si mám o tom myslet... takový psychadelický.“ (smích)

„Hra byla pojatá skvěle. Hlavně to herci ZAHRÁLI. Celé to působilo přesvědčivě a dolehlo to na člověka. Během představení jsem se cítila opravdu stísněně.“

„Často chodím do divadla na experimentální představení... čekala jsem od toho hodně, spousta lidí o tom básnila. Přesto z toho mám smíšené pocity. Děj jsem pochopila, ale ani tak mě neoslovili. Samozřejmě to nebylo špatné představení. Navíc jsem seděla na zemi ve světle (na špatném místě) a to taky dělá hodně.“ Kluk stojící vedle reaguje: „Já mám na to úplně opačný názor. Možná je to tím, že nechodím tak často do divadla.“ (smích) „Strašně se mi to líbilo!“

„Já už jsem to jednou viděla v Písku. Měli to tam lépe nasvíceno, takže scéna vypadala líp. Ale i tady to bylo dobré.“

„Mně se líbilo, jak zapojili životní příběhy básníků.“



Hodnocení... divadla poezie

ŠachTA, Vítejte...

Vítejte! – Představení, které vzbudilo bouřlivý ohlas publika, sál se v jeho průběhu otřásl smíchem... A to přesto, že téma reflektuje nešťastný lidský úděl, zoufalství osobní samoty, až patologické neschopnosti začlenit se do okolního světa, překonat zoufalou prázdnotu a uspokojit touhu po kontaktu, po lásce, po přátelství či uznání. Textová předloha do jisté míry odkazuje k této tematice a to v podobě, jak ji známe u autorů beat-generation, např. u Bukowského a chceme-li, třeba i u Hrabala. V podstatě se dozvídáme – ve dvou variantách – o tragické a bezvýchodné situaci dvou protagonistů, pro něž je svět hajzlem a hajzl světem, pokud ovšem na okamžik nezkrásní v drogovém rauši (Griegova hudba). Východisko stejné, chování či základní východisko různé. V té naivní, skoro dětské, stačí najít domeček, skrýt se před světem, v té druhé „drsné“ je třeba pochcat ten svět, vyjebat s ním... Pro oba stejný refrén: chtěl bych nějaký kámoše a kámošky!. A publikum se baví...

Rozporuplná inscenace svou ideu mění ve vlastní procesy hry – herecké prostředky protagonistů vycházející z jakési „situační komiky“ a přetavují tragikomické téma ve prospěch druhé poloviny tohoto přívlastku. Možná, že to nebylo záměrem inscenátorů, ale oba herci této poloze jevištní výpovědi podleli, až k těm bavičským, entertainerským manýrům, které původní (snad) záměr zastřelil.

Alexandr Gregar, člen poroty divadel poezie

Zeptali jsme se diváků...

Jaké jsou Vaše bezprostřední dojmy z právě zhlédnutého představení?



„Divadlo se mi moc líbilo. Oba výkony chlapců byly slušné, vzájemně se doplňovali/y.“

„Moc se mi to líbilo, bylo to roztomilé. Škoda jen, že druhá polovina nebyla tolik slyšet.“

„Jsou to showmani. (směje se) Užila jsem si to!“

„Ještě jsem čekala, že to na konci trochu víc rozehrají. Škoda, že to tak hned skončilo. Ale líbilo se mi to moc.“

„Mám z toho smíšené pocity. Ale líbilo se mi to.“

„Super představení. Závěr byl úplně nejlepší. Akorát tam byly nějaké části, které bych změnila, ale jinak celkově fakt dobré.“

„Mám z toho rozporuplný pocit. Očekávala jsem něco jiného. Trochu mě to zklamalo.“

„Už jsem to viděl na Mladé scéně. Opět nezklamali. Bylo to fantastické. Líbilo se mi, jak to šlapalo.“

„Byla to taková oddechovka, žádný inteligentní humor. Divadelně to zahráli dost dobře. Ani jsem u toho neusnul. (smích) Dal jsem tomu tři body.“

„Báječné!“

„Mně se to líbilo hodně. O představení už mi říkala kamarádka, která to kdysi viděla. A tak se mi konečně splnilo vidět, kdo byl komu světem a kdo komu hajzlem.“ (smích)

„Bylo to velmi zábavné.“ (smích)

„Viděla jsem to potřetí a graduje to. Kluky znám osobně. To jsou prostě oni.“ (usmívá se)

„Bylo to vtipný a super. Jsem rád, že jsem to viděl.“

„Líbilo se mi to, akorát jsem trošku nepochopila, o čem to bylo.“

„Ten druhý herec nebyl moc slyšet, ale jinak to bylo skvělé.“

„Mně se to moc líbilo. Super byla písnička a tanec na závěr. To bylo hodně vtipný.“

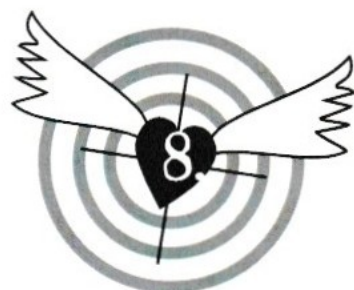
„Představení bylo vynikající. Připomnělo mi to film Blbý a blbější, ale to nemyslím ve zlým, protože je to velmi dobrý film. Jako komici byli úžasní.“

„Bylo to fajn. Já mám taková ujetější představení rád.“

Na závěr otázka pro člena souboru...

Jak jste spokojený s dnešní reprízou představení VÍTEJTE...?

Diváci se projeví celkem hlučně, takže se to asi povedlo...



Život na zámku...



Páteční večer na zámku ani v nejmenším nenaznačoval, že by se snad měl blížit konec festivalu. Nikdo nesmutnil, nezoufal si, všichni se bavili jako první den. Vlastně skoro stejně jako první den. Páteční program totiž ohlasem u diváků velmi připomínal ten úterní.

Jako první vystoupila klezmerová kapela **Létající rabín**, která se přesně trefila do chuti diváků a roztančila celý zámek. Člen ansámblu Mirek Ondra pak pro pobavení své i diváků zarecitoval pár veršů Mgr. Aloise Mačáka z odpoledního divadelního představení **Mléko a strdí**. Ve 22:30 se pro veřejnost otevřely prostory prostějovského zámku, ve kterých se nachází výstava výtvorů účastníků výtvarného **workshopu Post Box**, a většina návštěvníků se nahrnula dovnitř. Kdo si dříve nestihl prohlédnout včera, má příležitost ještě dnes večer v průběhu posledního zámeckého koncertu.

Druhá kapela, **Good Enough Mother** z Olomouce, byla zcela určitě tím nejtvrdějším, co jsme na festivalu slyšeli a uslyšíme, a návštěvníci, kterým tato hudba přišla k chuti, to rozbalili na celé nádvoří, přestože se prostor v pauze mezi kapelami značně vyliidnil.

Pokud bych měla celkově zhodnotit doprovodný program na zámku den před jeho oficiálním skončením (zřejmější večer ve zpravodaji opravdu nenajdete), myslím, že můžu říct, že letos se organizátoři opravdu předvedli a poskytli návštěvníkům Wolkrova Prostějova vše, co chtěli. Komu nesedla hudba jeden večer, mohl si být jistý, že ten následující ho zaujme. Doufáme, že kvalita zámeckého programu bude v následujících ročnících jen stoupat.



Fotoreport.....



Zase na Wolkráku...

Den čtvrtý

Ve čtvrtek večer jsem se šel podívat na první „wolkráckou“ Slam poetry. Dříve jsem vůbec nevěděl co to je a jak se to vyslovuje. Je to zajímavý způsob recitace a docela jsem se zasmál. Příště zas! Wolkrák navštěvuji teprve druhým rokem a už znám jednu (doufejme) dvouletou tradici. Deštivý pátek.

I loni byl předposlední den deštivý, ale užil jsem si jej, protože konec se bohužel blíží...

Prvním představením, které jsem viděl bylo Vítejte... Moc jsem ho nepochopil, ale jinak se mi líbilo. Dalším bylo divadlo Evropané. Tady jsem toho nepochopil víc a představoval jsem si to jinak. Například, že by poukazovalo na různé výroky, nebo přeroky v médiích k důležitým evropským událostem. Světelné efekty dokázaly, jaké s nimi jdou dělat zázraky.

Bohužel už se musím se čtenáři Jiříkova vidění rozloučit. Bylo mi na Wolkráku dobře.

Děkuji za Vaši pozornost.

Zdraví Jakub Čech



Dneska se bude básnit všude...

Divadlo dnes

Studio divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary

DOBA VZLETU – Richard Bach, Jan Hnilička

Scénář: Jan Hnilička

Tři otázky pro Jana Hniličku:

Jak byste charakterizoval Vaši divadelní inscenaci, se kterou letos jedete na WP?

„Kéž bych dokázal stoupat stejně rychle jako padat... Aspoň z jedné třetiny tak rychle by stačilo...“

Jak dlouho vznikal scénář divadelní inscenace DOBA VZLETU a jakými základními stádii vývoje si prošel?

„Scénář k Době vzletu vznikal v průběhu celého pětiměsíčního zkoušení. Na začátku, bylo množství materiálu, z toho textového např. Bachův Jonathan Livingston Racek, Báje o Daidalovi a Ikarovi, několik pohádek Oscara Wilda, Da Vinciho poznámky... V průběhu práce na inscenaci (jež vedl po ose: fyzický trénink; práce s tématem; pohybová a situační improvizace; práce s textem) se původní materiál redukoval, transformoval a postupně dramatizoval. Vypadl Wilde, Da Vinci a další, naopak přidal se fragment z Bachovy knihy Most přes navždy. Utváření textu šlo současně s komponováním inscenační struktury. Finální podoba scénáře byla hotova pět dní před premiérou.“

Jak často zkouší váš soubor?

„Četnost zkoušení je v našem souboru u každého představení jiná, především podle náročnosti inscenace, způsobu inscenování a hlavně šíře obsazení. Většinou zkoušíme jednou až dvakrát týdně, a v předpremiérovém finiši, posledních čtrnáct dní, téměř denně. Inscenaci připravujeme tři až pět měsíců.“

Stopa Pg Liberec

MLETPANTEM – Jandl, Hiršal, Fuchs,

Daněk, Mon, Eich, Ball, Hausmann,

Tucholský, Tate, Červenka, Döhl/Hiršal, Grögerová

Scénář: Lukáš Horáček a kol. souboru

Dvě otázky pro Lukáše Horáčka:

Jak dlouho trvalo divadelnímu souboru secvičení vaší divadelní inscenace?

„Na výraz „secvičení“ jsem alergický, to jsou asijské praktiky. Původně jsme letos pracovali na úplně jiné inscenaci, ale dostali jsme se do slepé uličky. Takže na Mletpantem jsme pracovali 2 měsíce do ověřovací verze, tři měsíce do finální hratelné verze. Velkou část přitom zabralo vybírání textů a zkoušení jejich inscenačních možností. Konečný řez a sesazení pak bylo poměrně rychlé a následovaly drobné úpravy a obohacování struktury.“

Kolik členů tvoří soubor?

„Momentálně 10. Každý rok přichází noví členové z kvarty a opouštějí nás maturitní ročníky. Osvědčený počet je vždy něco kolem 13.“



Zámek dnes

Wolkrův Prostějov nám končí. A s ním i doprovodný program na zámku, protože zítra už nebude co doprovázet. A tak máte dnes večer poslední příležitost navštívit v rámci festivalu prostějovský zámek, poslechnout si zajímavou hudbu a plně vychutnat neopakovatelnou atmosféru Wolkrova Prostějova. Prostějovská kapela **LB1**, která zahraje **od 22:00**, vznikla na přelomu roku 2006/2007 z členů rozpadlých kapel Veselá houba a Nadechnise. Za dobu své existence nahrála jedno album Nad zemí a ukázala se jako předkapela na koncertech Vypsané fiXy a Support Lesbiens. Skupina **Holden** vznikla v roce 2009 při divadelním studiu Dagmar v Karlových Varech. Jejich název je inspirován knihou J.D.Salingera Kdo chytá v žitě. Snaží se stále skládat nové vlastní písně a na zámku je uvidíme od 23:30. Jejich vystoupením bude definitivně zakončen doprovodný program Zámek Wolkrova Prostějovu a my doufáme, že jste si ho užili minimálně stejně jako my.



Koktejl...



Rozpustilá slova

„Příliš mnoho poezie může někdy i zabít.“

Ivan Čech, vedoucí kina Metro 70

Dotek impresionismu

Wolkrův Prostějov unplugged. Ačkoliv to zní opravdu zajímavě, pro nás to bohužel znamená, že nastal konec. Šmitec. Zdarec. Šlus. Letos jsme dohráli, dorecitovali, dopsali a dofotili, prostě naprosto, úplně a bezpodmínečně skončili.

Hlavně to příští rok zase zapojte!

Chlazená vychytralost

Správná odpověď z minulého čísla: Boca Loca Lab z Prahy je na naší scéně průkopníkem formy théâtre musical.

Sobotní kvízová: Jak bude zítra?

- a) Zítra bude pršet.
- b) Zítra bude svítit slunce.
- c) Zítra bude pod mrakem.

*odpověď se dozvíte, když zítra na místě, kde Vám nic nezakrývá výhled na nebe, zakloníte hlavu

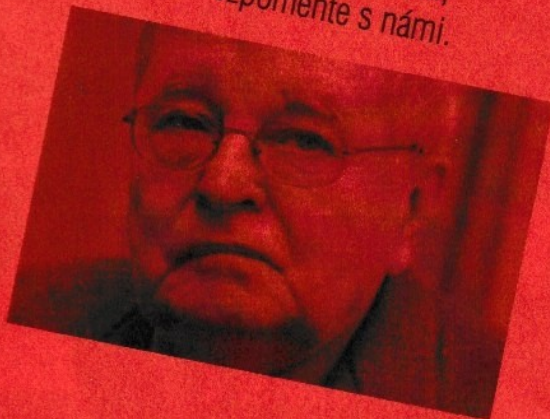


Oznámení

Doc.PhDr. Vladimír Justl, CSc.

zemřel dne 18.6.2010 v Praze.

Kdo jste jej znali,
vzpomeňte s námi.



Vladimír Justl

Duše legendární kavárny poezie Viola,
znalec a editor Vladimíra Holana, z jehož díla vydal
v letech 1965 až 1988 jedenáct svazků a navíc

Životopis Vladimíra Holana,
zemřel v Praze v pátek odpoledne.
Bylo mu 81 let.

Prostějov



**prostějovský
zámek**

od hl. nádraží

**DUHA
Kulturní klub
u hradec
Školní 4**

**Městské
divadlo
Hlaváčkovo nám.**

Sbohem a kdybychom
se nikdy nesetkali...



...bylo to překrásné
a bylo toho dost.



Sakra, to je vlastně Nezval.

